

32. nedeľa A 2020

AI V roku 79 vybuchla sopka Vezuv a za pomoci silného zemetrasenia a horúceho popola zrovnala so zemou antické mesta Herculaneum, Stabiae a Pompeje. Keď sa tam začali robiť archeologické prieskumy, objavili vedci ľudí v presných polohách tak, ako ich neočakávaný popol zo sopky prepadol. Napríklad je vidieť ako mamička objíma svoje dieťa tvárou tvár katastrofe. Alebo je tam vidieť rímskeho vojaka, ktorý poctivo stojí na stráži a plní si svoju povinnosť. Všetky výjavy však popisujú jednu dôležitú skutočnosť - smrť prišla náhle a neočakávane.

KE Dnešné evanjelium končí múdrou vetou: „Bďte teda, lebo nevíete ani dňa ani hodiny.“

DI Bolo by veľmi nemúdre myslieť si, že to Pán Ježiš nemyslí vážne. Aby nás poučil, ako máme byť pripravení na smrť, predkladá nám jeden židovský zvyk. Vrcholnou udalosťou svadobnej zábavy bola chvíľa, kedy si snúbenec prišiel po nevestu, aby ju priviedol do svojho domu. Obyčajne snúbenec prichádzal do domu budúcej manželky po západe slnka. Spreádzali ho jeho priatelia. Pretože nevesta nevedela presne, kedy jej budúci manžel príde, musela na neho čakať. Niekedy mohol prísť až v noci a čkanie sa predĺžilo. Žena ho očakávala so svojimi priateľkami. Mali so sebou olejové lampy, ktorými mali svietiť cestou do ženíchovho domu. Päť panien predpokladalo, že snúbenec môže prísť trochu neskôr, a preto si vzali olej aj do zásobných nádobiek. Druhých päť toto nepredpokladalo. Mali olej len v lampách. Keď tak dlho čakali, olej vyhorel. Vo chvíli keď prišiel ženích, už olej nemali. A tak išli nakupovať, ale už bolo neskoro. Svadobný sprievod bol už u ženícha a dvere boli zatvorené.

PAR Z Ježišovho podobenstva je zrejmé, že prvou podmienkou dobrej prípravy na smrť je bdelosť. Bdelosť môžeme definovať ako neustálu pripravenosť na skutok. Tak napríklad bdie pracovník, aby neprišiel ráno neskoro do práce. Tak bdie matka pri posteli svojho chorého dieťaťa. Takéto bdenie je potrebné v našom očakávaní na stretnutie s Pánom, ktorý nás vedie na večnosť. Toto bdenie má byť naplnené nádejou. Ale samo bdenie nestačí. Nestačí vedieť, že môžeme zomrieť ktorúkoľvek chvíľu života. Musíme byť aj na túto chvíľu pripravení. Symbolom tejto prípravy je v podobenstve svetlo lúč. My

sme toto svetlo dostali pri prijatí sviatosti krstu. Stali sme sa Božími deťmi a Boh nás obdaroval svojou láskou. Pri našom krste to symbolizovala horiaca svieca v rukách našich rodičov. Pri prvom svätom prijímaní a birmovaní sme sľúbili, že toto svetlo ponesieme v živote sami až do smrti. To svetlo máme niesť možno 60, 70 alebo 80 rokov. Možno že ešte viac, možno že menej. Nie je ľahké niesť v živote svetlo milosti, lásky a viery tak, aby nám nezhaslo. Sú chvíle, kedy horí veľkým plameňom. Niekedy ale naše hriechy spôsobujú, že toto svetlo len tlie a dokonca môže zhasnúť. Ježiš nám dal ale možnosť, že svetlo môžeme znovu zapáliť. Robíme to vtedy, keď sa vyspovedáme zo svojich hriechov, keď ich úprimne ľutujeme, keď sa chceme polepšiť.

MY V jednej legende s názvom "Plameň svetla" sa rozpráva o jednom rytierovi, ktorý po víťaznej bitke pri jednej krížovej ceste prisahal, že donesie neporušený plameň zapálený od svetla v Božom hrobe v Jeruzaleme, do svojej vlasti, do rodného mesta Florencie. Vskutku, zapálil sviecu v Božom hrobe, sadol na koňa a cestoval domov. Pretože musel svetlo opatrovať proti vetru a dažďu, nemohol si príliš všímať krajiny a ľudí a vôbec všetky vonkajšie veci. To svetlo z neho urobilo vnútorného, pokorného človeka. Kdesi ho prepadli lúpežníci. On, kedysi bojový rytier, im dal všetko, čo chceli, len ich prosil, aby mu nechali jeho svetlo. Obrali ho o všetko, o peniaze, o zbrane, o zbroj i o koňa, nakoniec sa nad ním zmilovali a dali mu starú dýchavičnú kobyľu. Na tej došiel do Florencie otrhaný, špinavý, ale so svetlom na prsiach, ktoré uchránil od zhasnutia po dlhé mesiace. Od svetla sa potom rozsvietili sviečky vo florentskom dome. Keď sa ho ktosi pýtal, ako mohol uchrániť plameň bez pohromy, odpovedal rytier: „Tento plamienok vyžaduje, aby ste prestali myslieť na iné veci. Musíte myslieť len na to, aby vám nezhasol a musíte dôverovať Bohu, že sa vám to podarí. Tak donesiete svetlo k cieľu.“

ADE Neuspokojme sa s postojom, že to dnes Ježiš nemyslel vážne, že sa to nás netýka. To sa týka nás aj tých, ktorí okolo nás žijú. Ježiš to myslí vážne. A hovorí to každému z nás. Bďte teda, lebo nevíete ani dňa ani hodiny. Amen.